

[Ninna Pedersen]

sen, den socialdemokratiske ordfører, kan tale om det moderne arbejdsmarked i en tone, som om det var noget, der var attråværdigt. Jeg finder ikke, at det moderne arbejdsmarked er meget værd, når det kan undergraves af minoritetsgrupper, som vi ser bl. a. i disse dage. Jeg forstår slet ikke venstre, de konservative, CD m. fl., der har mangel på sympati for den danske borgers beskyttelse og her optræder som fagforeningslakajer.

Netop i 1975, da den omtalte arbejdsnedlæggelse i anledning af Ragnhild Jensen-sagen foregik, var jeg indlagt på Odense sygehus. Fortvivlelsen var stor overalt. Personalet var ilde tilpas. Mange følte, de ikke levede op til deres ansvar. Patienterne var bange, ja, nogle nærmest skrækslagne. Plejepersonalet måtte gå rundt, men ikke foretage sig noget. Der blev holdt timelange møder overalt.

Hvem var de såkaldte kinesere i denne sag? Ja, det var ikke flere personer, end der kunne tælles på én hånd. Alle følte, det var helt urimeligt. Derfor spørger man sig selv, om det er rigtigt, at vores samfund er blevet så sårbart, at så få personer kan ødelægge så meget for andre. Vi må konstatere, at sådan er det. Hvad gør man så ved dette, der vel ikke er demokrati, men nærmest må kaldes tyranni? Er vi for pæne mennesker? Er vi for sløve mennesker? Er vi angst for følgerne? Eller hvad er det, der har ødelagt vort demokrati?

Hvis jeg skulle give svaret, er det blødsødenhed, magtesløshed, mentalitetsfordærv, en laden-stå-til, som i mere end en menneskealder har gennemsyret den danske lovgivning. Vort samfund har nærmet sig meget betænkeligt et gangstersamfund, hvor det er alles kamp mod alle. Befolkningen sukker inderst inde efter, at denne tilstand ophører.

Fremskridtspartiet har i årevis påpeget, at regeringen bør interessere sig for vort lands hastige skridt mod både den menneskelige og økonomiske ødelæggelse. Vi finder, at indsatsen her er for ringe. Befolkningen er blevet sorteper over for disse minoritetsgrupper.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Udtrykket »gangstersamfund« lyder ikke behageligt i folketinget.

Ernst Schmidt (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne har jeg lyttet intenst til, hvad der er blevet sagt her om dette forslag. Det drejer sig om et forslag, der går ind på begrebet »livsvigtige forhold«, og livsvigtige forhold kan være mange ting, men hvis ikke der er livsvigtige forhold på sygehusenes område, ved jeg altså ikke, hvor man skal begynde at interessere sig for begrebet »livsvigtige forhold«.

Her er blevet sagt mange ord om, at fremskridtspartiet er arbejderfjendsk, utopisk og fantastisk – jeg har ikke skrevet alt det op, man har villet kalde os. Vi har peget på et problem, der er livsvigtigt at få løst, bare ét problem. De fleste af ordførerne har også givet udtryk for, at de var klar over, at der var et eller andet, der var galt. Det, der er galt, er, at organisationerne er blevet det livsvigtige: organisationerne har fået magt, så de kommer i første række, åbenbart mere end patienter på et sygehus, hvad vi lige nu hørte et praktisk eksempel på. Det kan ikke være rigtigt. Der er en lovbestemmelse om, at man ikke straffrit må lade nødlidende upåagtet, medmindre man selv risikerer sit liv. Det burde gælde hele vejen igennem. Der er noget, der er et overordnet begreb, og så kommer organisationer i anden række.

Vi er ikke arbejderfjendske inden for fremskridtspartiet – langtfra, vi er oven i købet det næststørste arbejderparti. Vi fik en forøget tilslutning blandt arbejderne ved sidste valg; til trods for at vi tabte 104.000 stemmer, fik vi 6.500 flere arbejderstemmer, således at vores andel af stemmerne blandt arbejderne nu er oppe på næsten en tredjedel, jeg tror, det er 32,6 pct. ifølge en Observaundersøgelse. Arbejderne kan også se, hvad der er livsvigtigt. Der er en hel del mennesker, som ikke kan se det, og det er dem, der skal lede arbejderne, men at sige, at fremskridtspartiet, der påpeger det, derfor er arbejderfjendsk, er forkert.

Jeg er meget skuffet over, at dette forslag har fået en sådan modtagelse, selv om jeg måske nok burde have været så meget belært af erfaringen, at jeg vidste, at et fremskridtsforslag ikke bliver modtaget med velvilje, førend det er forkastet, så kan man måske se på det bagefter. Jeg håber, det bliver tilfældet, for det er nødvendigt, at vi får begyndt med at løse de overordnede livsvigtige forhold, så kan vi tage fat på benzinbålet bagefter.